

Sari Tirkkonen

**KUUN JA
AURINGON VÄLISSÄ**

SISÄLLYS

[Alkusanat](#)
[Lapsuudesta Tampereella](#)
[Etsintä](#)
[Sahaja Yoga](#)
[Egosentrisyys](#)
[Matka sisimpään](#)
[Meditaatiossa syveneminen](#)
[Syällisyys](#)
[Lopettamisen houkutus](#)
[Pietariin](#)
[Sisäinen kamppailu](#)
[Intiaan](#)
[Siperiaan](#)
[Suomeen](#)
[Turkkiin](#)
[Vanhemmat](#)
[Suku](#)
[Synkronisiteetti](#)

Alkusanat

Tämä kirja ei ole elämänkerta. Käsittelen tässä jonkin verran tapahtumia ja impulsseja, jotka ovat vaikuttaneet muutokseen, joka minussa on tapahtunut sisäisesti ja sen johdosta myös ulkoisesti elämäni varrella. En ole koskaan tuntenut eläväni kovin tukevasti kiinni materialistisessa harhassa, jota kutsumme elämäksi. Olen usein tuntenut itseni ulkopuoliseksi tai yksinäiseksi. Niin kutsuttu tavallinen elämä ei ole kiehtonut, koska minua on vahvasti ajanut jonkinlainen kaipuu toisenlaiseen todellisuuteen.

Mutta henkisen levähdyspaikan etsiminen on käytännössä ollut poukkoilua ja ajautumista kummallisista tilanteista toiseen. Tästä syystä on elämäni vaiheet usein muistuttaneet ulospäin aivan toiselta, kuin sisäinen tarpeeni tai toiveeni olisivat edellyttäneet. Elämä on usein tuntunut suorittamiselta ja ympäröivä maailma rasiitteelta. Mitä olen etsinyt? Monesti olen miettinyt, että istuisin ehkä mieluiten Himalajalla, kylpisin vuoristojärvessä, meditoisin vuoristomajan terassilla ja katselisin, kun pehmeä usva hälvenee hiljalleen ja paljastaa äänettöminä siintävät vuoren huiput.

Täytettyäni 30 vuotta, tarve pysähtyä, hengähtää ja löytää jokin tolkkua elämässä vahvistui ja lopulta löysin meditaation, joka auttoi minua tutkimaan itseäni ja etsimään, sekä löytämään tasapainoa.

Lapsuudesta Tampereella

Kasvoin taiteilija perheessä. Vanhempani olivat näyttelijöitä Tampereella, missä vietin lapsuuteni 60- luvulla. Asuimme kerrostalossa Tammelan kaupunginosassa. Vanhempani olivat melkein koko ajan töissä Tampereen Teatterissa, mutta meillä oli kotiapulainen ja pihassa lapsia vahti äitejä vastapäisen talon tiiliseinää vasten istuen rivissä ja kutoen. Lapsuus oli melko mukavaa aikaa ja minä olin ymmärtääkseni aktiivinen ja vilkas tyttö. Veljeni ja minä saimme kai lähinnä niin sanotun vapaan kasvatuksen. Kesät vietin isovanhempieni luona Sotkamossa. Ukki oli Sotkamon nimismies ja hänet muistetaan vapaamielisenä ja suvaitsevana persoonana ja muistan mummonikin käyneen mielellään pitsikauppaa romaanien kanssa.

Tuon ajan asenneilmapiiristä kertoo lapsuuden tapahtuma, jonka muistan vieläkin. Mummoni oli ostanut minulle nukken, joka oli ihonväriltään musta.

Menin kerran naapurin tytön luo leikkimään ja otin tämän nukken mukaani. Tytön äiti kauhistui nähdessään nukkeni ja sanoi: *"Eihän tuo ole mikään oikea nukke!"* Loukkaannuin, koska se oli lempinukkeni ja lähdin kotiin.

En saanut kotona minkäänlaista uskonnollista kasvatusta.

Koulussa opetettiin uskontotunnilla raamatun kertomuksia ja muistan kerran kysyneeni opettajalta, että eikö nämä kertomukset olekin symbolisia, että eihän ne oikeasti näin tapahtuneet. Opettaja suuttui jostain syystä kysymystäni ja laittoi minut tiiliseinälle häpeämään.

Tottelemattomat laitettiin käytävälle seisomaan naama seinään päin.

Muistan kuitenkin pitäneeni koulun retkistä Kalevan kirkkoon ja istuin mielelläni hartaana ja yritin kokea

jonkinlaista pyhää yhteyttä tähän suureen Jumalaan, josta puhuttiin. Samanlaisella hartaudella istuin lapsena Tampereen Teattereissa katsomassa esityksiä, tai järven rannalla ihailemassa auringon laskua.

Ihmettelin aina, minne aurinko menee ja tunsin, kuinka pieniä olemme valtavan tähtitaivaan alla.